

Arrest

nr. 234 264 van 19 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 27 juli 2014 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 31 juli 2014.

Op 14 september 2015 werd verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling erkend.

Op 13 februari 2018 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de geldigheid van verzoekers status te heronderzoeken. Verzoeker werd immers op 11 februari 2018 gecontroleerd door de Belgische grenspolitie op de luchthaven van Zaventem waarbij bleek dat verzoeker van 12 januari 2018 tot 11 februari 2018 terugkeerde naar Afghanistan.

Hierop werd verzoeker uitgenodigd op 27 september 2018 op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de mogelijkheid van de intrekking van zijn vluchtelingenstatus te evalueren. Verzoeker bood zich echter niet aan voor dit persoonlijk onderhoud.

Op 22 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.2. Op 20 mei 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 oktober 2019 de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing werd op 4 oktober 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in het dorp Pongo in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Toen u 17 jaar was, verhuisde u naar Ghazni. U ging er werken als soldaat bij het 203 tandar corps, de 3de lewa. Uw broer I. woont hier in België waar hij op 27 februari 2012 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend (OV n° X). U weet niet waar uw ouders, zussen en andere broers verblijven.

Naar aanleiding van uw eerste verzoek verklaarde u dat u problemen kende met uw verre neven L. en S.. Op een dag stuurden zij een vrouw, G. genaamd, naar uw huis. Later kwam L. samen met de zoon van G. naar uw huis op zoek naar G.. Ze waren gewapend, u kon hen overmeesteren en u ging op de loop. U vermoedde dat er een complot tegen u was gesmeed door die neven: door het sturen van een u onbekende vrouw zouden zij u in diskrediet hebben willen brengen. U ging naar Deh Bala centrum en vandaar naar uw oom. U keerde niet meer terug naar huis maar ging bij het leger en liet uw hele familie achter. Sindsdien heeft u niks meer van hen vernomen. U hoorde wel dat G. enkele dagen later werd vermoord. Later hoorde u ook nog dat uw verre neven banden hadden met de Taliban.

U werkte ongeveer vijf jaar bij het leger als soldaat toen u plotseling een dreigbrief ontving van de Taliban. Deze brief werd afgeleverd bij uw oom in het district Beshud (provincie Nangarhar). Ze vroegen u het leger te verlaten. Indien u dit niet zou doen zou u vermoord worden. Eerder hadden de Taliban u reeds mondeling gevraagd te stoppen met werken voor het Afghaanse leger. Kort voor uw vertrek uit Afghanistan werd u in Jalalabad aangesproken door een belangrijk iemand van de Taliban, tevens een familielid van u. Deze persoon, N. S. genaamd, liet u verstaan dat u maar beter kon vertrekken. U besloot Afghanistan te verlaten omdat u de hele situatie beu was en reisde naar Europa. Op 27 juli 2014 kwam u aan in België en op 31 juli 2014 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 september 2015 werd u na onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkend als vluchteling.

Op 13 februari 2018 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de geldigheid van uw status te heronderzoeken. U werd immers op 11 februari 2018 gecontroleerd door de Belgische grenspolitie op de luchthaven van Zaventem. Er werd vastgesteld dat u vanuit Kabul via Istanbul naar Brussel was gevlogen. Uit uw vluchtgegevens bleek dat u van 12 januari 2018 tot 11 februari 2018 terugkeerde naar Afghanistan. U verklaarde aan de grenspolitie dat u een maand met vakantie was gegaan in Kabul.

U werd daarop op 27 september 2018 uitgenodigd door het CGVS om de mogelijkheid van de intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren. U bood zich echter niet aan voor dit persoonlijk onderhoud. U liet ook na schriftelijk een reden te geven voor uw afwezigheid, en evenmin gaf u schriftelijk uw redenen voor het behoud van uw vluchtelingenstatus.

Het CGVS nam op 22 november 2018 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Het CGVS argumenteerde dat uit uw persoonlijk gedrag kon worden afgeleid dat u in uw land van herkomst geen vervolging vreest om welke reden dan ook. Bovendien motiveerde het CGVS waarom u in Kabul over een redelijk hervestigingsalternatief beschikt. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

Op 20 mei 2019 heeft u een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. U wil in de eerste plaats verduidelijken waarom u begin 2018 naar Afghanistan bent teruggereisd. U verklaart dat u geld nodig had en daarom uw neef Ar. naar uw dorp in Deh Bala stuurde. Hij zou uw gronden daar hebben moeten verkopen. Echter werd Ar. bedreigd en neergeschoten door uw neven die de gronden als de hunne beschouwden. U vernam wat Ar. overkomen was en boekte een vlucht naar Afghanistan. Toen u in Dubai overstapte, vernam u via uw oom dat Ar. intussen aan zijn verwondingen was overleden. U reisde verder naar Kabul waar u in de luchthaven door uw oom werd opgewacht. Hij bracht u naar een hotel in Kampani en was daar gedurende drie dagen bij u, alvorens hij naar Behsud terugkeerde. U bleef achter in Kabul en was een maand in het hotel. Omdat u de Taliban en uw neven dient te vrezen, kwam u slechts zeer sporadisch naar buiten. Vervolgens bent u dan op 11 februari 2018 naar België teruggekeerd.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u eerder problemen kende met de Taliban, dit omwille van uw werk voor het leger. Uw vrees voor de Taliban blijft actueel. Bovendien bewijst de dood van Ar. dat u ook nog altijd uw neven, die banden hebben met de Taliban en Daesh, dient te vrezen. Mocht u naar Afghanistan terugkeren, dan zal u vast en zeker worden gedood.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: twee documenten van het hotel in Kabul waar u verbleef, twee foto's en twee videofragmenten van Ar. en van de begrafenis van Ar., een brief van uw advocaat, een brief van een sociaal assistent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name uw vrees voor de Taliban (omwille van uw activiteiten voor het leger) en uw vrees voor uw neven (ten gevolge een uit de hand gelopen grondconflict) moet worden beklemtoond dat het CGVS op 22 november 2018 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus nam en daarbij onder meer opmerkte dat uit uw persoonlijk gedrag, met name een terugkeer naar Afghanistan gedurende een maand, kon worden afgeleid dat u in uw land van herkomst geen vervolging vreest om welke reden dan ook. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek opnieuw verwijst naar uw problemen met de Taliban en uw neven is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan voorgaande bevindingen. Wat meer is, tijdens het voorafgaand onderhoud d.d. 16 september 2019 rijzen ernstige twijfels bij de

geloofwaardigheid van de asielmotieven die u tijdens de eerste asielprocedure heeft aangebracht en die toen in eerste instantie tot een toekenning van de vluchtelingenstatus leidden.

Zo is het erg merkwaardig dat u zich weinig lijkt te herinneren van de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend. U zegt dat u deze zaken wel nog wist toen u in België was aangekomen maar dat u het nu vergeten bent (CGVS, p.12), wat ook blijkt. Als het CGVS u vraagt of u voor ontvangst van de dreigbrief ooit persoonlijk benaderd werd door de Taliban, ontkent u dit eerst: u zegt dat ze u nergens konden tegenkomen omdat u in het leger zat (CGVS, p.12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat de Taliban u in Salar staande hielden en u daar bedreigden (CGVS, 2 maart 2015, p.6, 7), zegt u dat u toen op weg was van Kabul naar Ghazni maar dat u zich niet kan herinneren wat er dan is gebeurd (CGVS, p.12). Vervolgens zegt u evenwel dat u toen enkele dagen door de Taliban werd vastgehouden en ondervraagd (CGVS, p.12). Van dergelijke detentie was in uw eerder relaas evenwel geen sprake. Als het CGVS dit opmerkt, zegt u dat u het toen vast wel gezegd heeft, "of misschien ook niet" (CGVS, p.13). Dergelijk relaas kan uiteraard niet overtuigen. Bovendien beweerde u eerder nog dat u op weg was van Ghazni naar Maidan Wardak toen de Taliban u staande hielden (CGVS, 2 maart 2015, p.6, 7). Voorts gevraagd of u zich een ontmoeting met ene N. S. herinnert, blijkt dit ook niet het geval. Echter zei u tijdens uw eerste asielprocedure dat u hem in Jalalabad zag, dat hij één van uw vijanden is en u met de dood bedreigde. "Het was toen dat ik besloot om weg te gaan", zo zei u (CGVS, 2 maart 2015, p.11). Het is opnieuw zeer merkwaardig dat u zich de directe aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan niet meer zou herinneren. U verklaart dat u helemaal niet in Jalalabad bent geweest en dat u N. S. niet heeft ontmoet (CGVS, p.13). Dergelijke verklaringen tonen aan dat aan uw zagezegde vrees voor de Taliban niet het minste geloof kan worden gehecht.

Ook uw vrees voor uw verre neven komt verre van geloofwaardig over. Ten eerste kan andermaal worden gewezen op uw terugkeer naar Afghanistan. Het feit dat u daar een maand heeft verbleven, doet vermoeden dat u van de kant van uw familie weinig te vrezen heeft. Verder is het zo dat u de vervolging vanwege de Taliban in verband bracht met uw familiale vete: uw neven zouden connecties met de Taliban hebben gehad en zouden die hebben aangewend om u in diskrediet te brengen (CGVS, 2 maart 2015, p.10). Dient evenwel te worden herhaald dat uw problemen met de Taliban ongeloofwaardig zijn gebleken. Bovendien kan opnieuw worden gewezen op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Daar waar u eerder nog zei dat G. drie of vier dagen na uw vlucht uit het dorp werd gedood (CGVS, 2 maart 2015, p.8), meent u nu dat zij diezelfde dag nog om het leven werd gebracht (CGVS, p.9). Dat u omtrent dergelijke zaken inconsistente verklaringen aflegt, toont eveneens het bedrieglijke karakter van uw initiële relaas aan.

Bovendien legt u ook nog eens ongeloofwaardige verklaringen af over het incident waarbij L. en S. uw neef Ar. in januari 2018 zouden hebben gedood. U verklaart dat u uw gronden via Ar. wou verkopen maar heeft geen benul van de prijs van één jerib grond in uw regio (CGVS, p.16). Opmerkelijk is ook dat u eerder nog zei dat jullie eigenaar zijn van tien of elf jerib (CGVS, 2 maart 2015, p.8), terwijl u nu meent dat het om zestien of zeventien jerib vruchtbare gronden gaat (CGVS, p.15). Een eigendomsakte heeft u ook al niet (CGVS, p.15). U zegt voorts dat Ar. met twee kandidaat-kopers naar het dorp trok maar kan niet zeggen wie deze mensen zouden zijn (CGVS, p.15). U gaf uw neef zagezegd een mandaat om uw gronden van de hand te doen maar kan dit met geen enkel stuk staven. Nochtans lijkt het evident dat u een machtiging verleent aan de persoon die in uw naam dergelijke verkoop dient af te sluiten (CGVS, p.15). U beweert verder dat er een incident gebeurde, maar bent daar zeer onduidelijk over. "Ze hebben daar wel gevochten denk ik", "daarna zullen ze hem doodgeschoten hebben", zo zegt u daarover (CGVS, p.16). Of hij onmiddellijk of pas later kwam te overlijden, kan u niet met zekerheid zeggen. Wie hem naar een ziekenhuis bracht, is u ook niet bekend ("misschien de kandidaat-kopers"), laat staan dat u kan verduidelijken naar welk ziekenhuis Ar. zou zijn overgebracht (CGVS, p.16). Zelfs over de aard van zijn verwondingen heeft u niet de minste informatie (CGVS, p.17). Dat u dit allemaal niet zou weten, is opnieuw zeer ongeloofwaardig. Immers zou hij in uw opdracht naar het dorp zijn gegaan, en bracht u tijdens uw verblijf in Kabul nog drie dagen door in het bijzijn van de vader van Ar.. Dat u dan niet eens kan zeggen hoe de man zou zijn overleden, toont aan dat aan uw relaas niet het minste geloof kan worden gehecht.

Gezien deze vaststellingen, hoeft het geen betoog dat ook uw motief voor terugkeer naar Afghanistan allesbehalve kan overtuigen. Bovendien wijst het CGVS op het verslag van de Luchthavenpolitie dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat u ten overstaan van die politie verklaarde dat u met "vakantie" was gegaan, waarbij ook werd vastgesteld dat op uw telefoontoestel foto's stonden waarop u in het bijzijn van vrienden te zien bent (zie verslag Federale Politie van 11 februari 2018). Dat u heden ontkent dat men dergelijke foto's vond (CGVS, p.4), is opnieuw erg

merkwaardig. Het CGVS ziet niet in waarom men zulks in een verslag zou noteren mocht u niet in het bezit van deze foto's zijn geweest. U verklaart dat de politie dit inderdaad verzonnen heeft (CGVS, p.4), wat weinig aannemelijk is, temeer gezien het vastgestelde bedrieglijke karakter van uw overige verklaringen. Bovendien kan wat dit betreft eveneens verwezen worden naar de verklaringen van uw raadvrouw, die in haar schrijven van 3 juni 2019 dan weer beweerde dat u naar Afghanistan terugkeerde "om zijn moeder te zien".

De stukken die u heeft neergelegd herstellen uw geloofwaardigheid niet. De documenten van een hotel in Kabul moeten bewijzen dat u daar een maand in een hotel verbleven heeft. Niet enkel klemt dit met de stelling van uw raadvrouw die het in haar schrijven van 3 juni 2019 steevast heeft over een "familiebezoek" heeft dat u naar Afghanistan bracht, bovendien moet worden gewezen op het merkwaardige gegeven dat u zich tijdens het onderhoud bij de DVZ niet eens de naam van het hotel kon herinneren (verklaring volgend verzoek van 8 juli 2019, vraag 14). Verder werden deze stukken duidelijk op bestelling gemaakt. U zou uw oom na uw terugreis naar België hebben gevraagd naar deze documenten op zoek te gaan, zelf heeft u die niet meegebracht (CGVS, p.18). Eveneens opmerkelijk is dat u geen idee heeft welke de inhoud van het witte hoteldocument is (CGVS, p.18). Dit zegt alleszins veel over het zeer relatieve karakter van dit stuk. Wat betreft de twee foto's en de twee videofragmenten waarop een overleden persoon en zijn begrafenis te zien zijn, merkt het CGVS op dat deze geen bewijs leveren voor uw verklaring als zou dit uw neef Ar. zijn, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat de man werd gedood toen hij uw gronden wou verkopen. De brief van uw advocaat wijzigt de appreciatie van het CGVS evenmin. Daar waar wordt betoogd dat de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus "illegaal" zou zijn, kan worden opgemerkt dat deze opmerking laattijdig komt: u kon immers beroep tegen de beslissing van het CGVS hebben ingediend. Wat betreft de opmerking dat u intussen westers zou zijn geworden, merkt het CGVS op dat u dit element zelf op geen enkel moment heeft aangehaald. Bovendien kan niet zomaar worden aangenomen dat u dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Tot slot heeft u nog een brief van het OCMW neergelegd, waaruit moet blijken dat u zich na uw terugkeer uit Kabul tot deze instantie heeft gewend. Dat een sociaal assistent u toelating zou hebben gegeven om naar Kabul te reizen (CGVS, p.6), blijkt niet uit dit document en doet ook niet ter zake.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org/>); het **EASO Country of**

Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende

of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afgaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Al in de beslissing van 22 november 2018 motiveerde het CGVS waarom, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van u redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich in de stad Kabul vestigt. Daarbij uitte het CGVS het vermoeden dat u vrienden of familie heeft in Kabul, of dat u in Kabul minstens over de nodige ondersteuning en contacten kan beschikken. Bovendien blijkt uw terugkeer naar en verblijf in Kabul op zich al een belangrijke indicator dat u daar over een redelijk vestigingsalternatief kan beschikken, zo merkte het CGVS op. Tijdens het onderhoud van 16 september 2019 legt u bovendien ongeloofwaardige verklaringen af over uw familie. Zo beweert u niet te weten waar uw vader, vier zussen en broers (u zegt dat u zich niet herinnert hoeveel broers u heeft maar noemt er zeven die in Afghanistan zouden zijn achtergebleven) wonen (CGVS, p.8, 9). Sedert u het leger in Ghazni vervoegde zou u geen nieuws meer over hen hebben. Niemand zou u sindsdien hebben verteld waar ze zijn, zelf zou u ook geen poging hebben ondernomen om ze te traceren (CGVS, p.8, 11). U wijt uw onwetendheid telkenmale aan de problemen die u met uw neven zou hebben gekend. Echter zijn die zoals hierboven aangetoond niet geloofwaardig gebleken. Rest enkel de vaststelling dat u weigert te zeggen waar uw familie is, wat doet vermoeden dat ook zij mogelijks in Kabul wonen. Verder merkt het CGVS op dat u niet eerlijk bent geweest over uw motief voor terugkeer en uw activiteiten ter plaatse. Dat u daar uit vrees voor uw vijanden altijd binnen moest blijven, is alleszins niet geloofwaardig. Er kan dan ook worden verondersteld dat u de stad Kabul beter kent dan u wenst toe te geven en dat u andere redenen had om naar daar te gaan. Verder dient te worden gewezen op uw profiel. U bent een alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bleek voldoende zelfstandig om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. U bouwde hier een bestaan uit als winkelier en bleek financieel bij machte enkele keren naar Pakistan te

reizen (en dit louter voor toeristische doeleinden (CGVS, p.5)), alsook om in 2018 naar Afghanistan te reizen en er een maand te verblijven. Hoewel u dus deels afhankelijk blijkt van het OCMW (zie de brief die u neerlegde), blijkt u ergens wel over voldoende financiële reserves te beschikken om jaarlijks te reizen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de nodige contacten en ondersteuning beschikt in de stad Kabul, maar ook over het juiste profiel en de vaardigheden om er een bestaan uit te bouwen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/5 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van het 'non-refoulementbeginsel', van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de 'motiveringsplicht', alsook beroept hij zich op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nieuwe elementen aanbracht die erop duiden dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet zou kunnen zijn geschonden, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker, die zich een eerste maal vluchteling verklaarde op 31 juli 2014 werd op 14 september 2015 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling erkend.

Op 13 februari 2018 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de geldigheid van verzoekers status te heronderzoeken. Verzoeker werd immers op 11 februari 2018 gecontroleerd door de Belgische grenspolitie op de luchthaven van Zaventem waarbij bleek dat verzoeker van 12 januari 2018 tot 11 februari 2018 terugkeerde naar Afghanistan.

Hierop werd verzoeker uitgenodigd op 27 september 2018 op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de mogelijkheid van de intrekking van zijn vluchtelingenstatus te evalueren. Verzoeker bood zich echter niet aan voor dit persoonlijk onderhoud. Verzoeker liet bovendien ook na om schriftelijk een reden te geven voor zijn afwezigheid, noch gaf hij schriftelijk zijn redenen voor het behoud van zijn vluchtelingenstatus.

Op 22 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus omdat uit verzoekers persoonlijk gedrag kon worden afgeleid dat hij in zijn land van herkomst geen vervolging vreest om welke reden dan ook. Daarnaast motiveerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in Kabul over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

2.2.3. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker in de eerste plaats wil verduidelijken waarom hij in 2018 naar Afghanistan is teruggereisd. Verzoeker verklaart in dit verband dat hij geld nodig had en daarom zijn neef Ar. naar zijn dorp in Deh Bala stuurde, dat deze echter bedreigd en neergeschoten werd door verzoekers neven die de grond als die van hen beschouwen. Verzoeker verklaart daarnaast niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van de problemen met de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor het leger. Verzoeker meent tevens dat de dood van zijn neef Ar. bewijst dat hij ook nog steeds zijn neven, die banden hebben met de taliban en Daesh, dient te vrezen.

In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende documenten voor: twee documenten van het hotel in Kabul waar hij verbleef begin 2018, twee foto's en twee videofragmenten van Ar. en diens begrafenis, een brief van zijn advocaat en een brief van een sociaal assistent.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) in zoverre verzoeker bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van het vluchtrelaas dat hij in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet – zijn vrees voor de taliban (omwille van zijn werk voor het leger) en voor zijn neven (omwille van een uit de hand gelopen grondconflict) – dient opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 november 2018 besloot tot de intrekking van de vluchtelingenstatus en daarbij opmerkte dat uit verzoekers persoonlijk gedrag kon worden afgeleid dat hij in zijn land van herkomst geen vervolging vreest en verzoeker geen beroep aantekende tegen deze beslissing; (ii) bovendien zijn er bijkomende indicaties vast te stellen die de geloofwaardigheid van zijn initieel vluchtrelaas verder ondermijnen vermits (1) hij zich weinig lijkt te herinneren van de problemen die hij met de taliban zou hebben gekend, (2) zijn vrees voor zijn verre neven evenmin als geloofwaardig overkomt, (3) verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het

incident waarbij L. en S. zijn neef Ar. in januari 2018 zouden hebben gedood; (iii) verzoekers motief voor terugkeer naar Afghanistan niet kan overtuigen; (iv) de door verzoeker voorgelegde stukken niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (v) verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

2.2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in het kader van zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming, geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers in wezen tot het herhalen en poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.2.6.1. In zoverre verzoeker vooreerst een uitvoerig betoog voert in zijn verzoekschrift stellende dat de intrekking van zijn vluchtelingenstatus "illegaal" was, dient te worden benadrukt dat deze argumentatie laattijdig is. Verzoeker kan de huidige beroepsprocedure in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming immers niet aanwenden om de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 22 november 2018, die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam nadat hij verzocht werd door de Dienst Vreemdelingenzaken om de geldigheid van verzoekers status te heronderzoeken na diens terugkeer naar Afghanistan begin 2018, aan te vechten. Verzoeker kon immers beroep aantekenen tegen deze beslissing, hetgeen hij echter niet deed zodat de beslissing van 22 november 2018 als vaststaand dient te worden beschouwd.

2.2.6.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt vooreerst op goede gronden als volgt:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name uw vrees voor de Taliban (omwille van uw activiteiten voor het leger) en uw vrees voor uw neven (ten gevolge een uit de hand gelopen grondconflict) moet worden beklemtoond dat het CGVS op 22 november 2018 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus nam en daarbij onder meer opmerkte dat uit uw persoonlijk gedrag, met name een terugkeer naar Afghanistan gedurende een maand, kon worden afgeleid dat u in uw land van herkomst geen vervolging vreest om welke reden dan ook. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek opnieuw verwijst naar uw problemen met de Taliban en uw neven is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan voorgaande bevindingen. Wat meer is, tijdens het voorafgaand onderhoud d.d. 16 september 2019 rijzen ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van de asielmotieven die u tijdens de eerste asielprocedure heeft aangebracht en die toen in eerste instantie tot een toekenning van de vluchtelingenstatus leidden.

Zo is het erg merkwaardig dat u zich weinig lijkt te herinneren van de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend. U zegt dat u deze zaken wel nog wist toen u in België was aangekomen maar dat u het nu vergeten bent (CGVS, p.12), wat ook blijkt. Als het CGVS u vraagt of u voor ontvangst van de dreigbrief ooit persoonlijk benaderd werd door de Taliban, ontkent u dit eerst: u zegt dat ze u nergens konden tegenkomen omdat u in het leger zat (CGVS, p.12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat de Taliban u in Salar staande hielden en u daar bedreigden (CGVS, 2 maart 2015, p.6, 7), zegt u dat u toen op weg was van Kabul naar Ghazni maar dat u zich niet kan herinneren wat er dan is gebeurd (CGVS, p.12). Vervolgens zegt u evenwel dat u toen enkele dagen door de Taliban werd vastgehouden en ondervraagd (CGVS, p.12). Van dergelijke detentie was in uw eerder relaas evenwel geen sprake. Als het CGVS dit opmerkt, zegt u dat u het toen vast wel gezegd heeft, "of misschien ook niet" (CGVS, p.13). Dergelijk relaas kan uiteraard niet overtuigen. Bovendien beweerde u eerder nog dat u op weg was van Ghazni naar Maidan Wardak toen de Taliban u staande hielden (CGVS, 2 maart 2015, p.6, 7). Voorts gevraagd of u zich een ontmoeting met ene N. S. herinnert, blijkt dit ook niet het geval. Echter zei u tijdens uw eerste asielprocedure dat u hem in Jalalabad zag, dat hij één van uw vijanden is en u met de dood bedreigde. "Het was toen dat ik besloot om weg te gaan", zo zei u (CGVS, 2 maart 2015, p.11). Het is opnieuw zeer merkwaardig dat u zich de directe aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan niet meer zou herinneren. U verklaart dat u helemaal niet in Jalalabad bent geweest en dat u N. S. niet heeft ontmoet (CGVS, p.13). Dergelijke verklaringen tonen aan dat aan uw zagezegde vrees voor de Taliban niet het minste geloof kan worden gehecht.

Ook uw vrees voor uw verre neven komt verre van geloofwaardig over. Ten eerste kan andermaal worden gewezen op uw terugkeer naar Afghanistan. Het feit dat u daar een maand heeft verbleven, doet vermoeden dat u van de kant van uw familie weinig te vrezen heeft. Verder is het zo dat u de vervolging vanwege de Taliban in verband bracht met uw familiale vete: uw neven zouden connecties met de Taliban hebben gehad en zouden die hebben aangewend om u in diskrediet te brengen (CGVS, 2 maart 2015, p.10). Dient evenwel te worden herhaald dat uw problemen met de Taliban ongeloofwaardig zijn gebleken. Bovendien kan opnieuw worden gewezen op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Daar waar u eerder nog zei dat G. drie of vier dagen na uw vlucht uit het dorp werd gedood (CGVS, 2 maart 2015, p.8), meent u nu dat zij diezelfde dag nog om het leven werd gebracht (CGVS, p.9). Dat u omtrent dergelijke zaken inconsistente verklaringen aflegt, toont eveneens het bedrieglijke karakter van uw initiële relaas aan.

Bovendien legt u ook nog eens ongeloofwaardige verklaringen af over het incident waarbij L. en S. uw neef Ar. in januari 2018 zouden hebben gedood. U verklaart dat u uw gronden via Ar. wou verkopen maar heeft geen benul van de prijs van één jerib grond in uw regio (CGVS, p.16). Opmerkelijk is ook dat u eerder nog zei dat jullie eigenaar zijn van tien of elf jerib (CGVS, 2 maart 2015, p.8), terwijl u nu meent dat het om zestien of zeventien jerib vruchtbare gronden gaat (CGVS, p.15). Een eigendomsakte heeft u

ook al niet (CGVS, p.15). U zegt voorts dat Ar. met twee kandidaat-kopers naar het dorp trok maar kan niet zeggen wie deze mensen zouden zijn (CGVS, p.15). U gaf uw neef zagezegd een mandaat om uw gronden van de hand te doen maar kan dit met geen enkel stuk staven. Nochtans lijkt het evident dat u een machtiging verleent aan de persoon die in uw naam dergelijke verkoop dient af te sluiten (CGVS, p.15). U beweert verder dat er een incident gebeurde, maar bent daar zeer onduidelijk over. "Ze hebben daar wel gevochten denk ik", "daarna zullen ze hem doodgeschoten hebben", zo zegt u daarover (CGVS, p.16). Of hij onmiddellijk of pas later kwam te overlijden, kan u niet met zekerheid zeggen. Wie hem naar een ziekenhuis bracht, is u ook niet bekend ("misschien de kandidaat-kopers"), laat staan dat u kan verduidelijken naar welk ziekenhuis Ar. zou zijn overgebracht (CGVS, p.16). Zelfs over de aard van zijn verwondingen heeft u niet de minste informatie (CGVS, p.17). Dat u dit allemaal niet zou weten, is opnieuw zeer ongeloofwaardig. Immers zou hij in uw opdracht naar het dorp zijn gegaan, en bracht u tijdens uw verblijf in Kabul nog drie dagen door in het bijzijn van de vader van Ar.. Dat u dan niet eens kan zeggen hoe de man zou zijn overleden, toont aan dat aan uw relaas niet het minste geloof kan worden gehecht.

Gezien deze vaststellingen, hoeft het geen betoog dat ook uw motief voor terugkeer naar Afghanistan allesbehalve kan overtuigen. Bovendien wijst het CGVS op het verslag van de Luchthavenpolitie dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat u ten overstaan van die politie verklaarde dat u met "vakantie" was gegaan, waarbij ook werd vastgesteld dat op uw telefoontoestel foto's stonden waarop u in het bijzijn van vrienden te zien bent (zie verslag Federale Politie van 11 februari 2018). Dat u heden ontkent dat men dergelijke foto's vond (CGVS, p.4), is opnieuw erg merkwaardig. Het CGVS ziet niet in waarom men zulks in een verslag zou noteren mocht u niet in het bezit van deze foto's zijn geweest. U verklaart dat de politie dit inderdaad verzonnen heeft (CGVS, p.4), wat weinig aannemelijk is, temeer gezien het vastgestelde bedrieglijke karakter van uw overige verklaringen. Bovendien kan wat dit betreft eveneens verwezen worden naar de verklaringen van uw raadvrouw, die in haar schrijven van 3 juni 2019 dan weer beweerde dat u naar Afghanistan terugkeerde "om zijn moeder te zien".

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze pertinente motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.2.6.3. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn evenmin van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"(...) De documenten van een hotel in Kabul moeten bewijzen dat u daar een maand in een hotel verbleven heeft. Niet enkel klemt dit met de stelling van uw raadvrouw die het in haar schrijven van 3 juni 2019 steevast heeft over een "familiebezoek" heeft dat u naar Afghanistan bracht, bovendien moet worden gewezen op het merkwaardige gegeven dat u zich tijdens het onderhoud bij de DVZ niet eens de naam van het hotel kon herinneren (verklaring volgend verzoek van 8 juli 2019, vraag 14). Verder werden deze stukken duidelijk op bestelling gemaakt. U zou uw oom na uw terugreis naar België hebben gevraagd naar deze documenten op zoek te gaan, zelf heeft u die niet meegebracht (CGVS, p.18). Eveneens opmerkelijk is dat u geen idee heeft welke de inhoud van het witte hoteldocument is (CGVS, p.18). Dit zegt alleszins veel over het zeer relatieve karakter van dit stuk. Wat betreft de twee foto's en de twee videofragmenten waarop een overleden persoon en zijn begrafenis te zien zijn, merkt het CGVS op dat deze geen bewijs leveren voor uw verklaring als zou dit uw neef Ar. zijn, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat de man werd gedood toen hij uw gronden wou verkopen. De brief van uw advocaat wijzigt de appreciatie van het CGVS evenmin. Daar waar wordt betoogd dat de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus "illegaal" zou zijn, kan worden opgemerkt dat deze opmerking laattijdig komt: u kon immers beroep tegen de beslissing van het CGVS hebben ingediend. Wat betreft de opmerking dat u intussen westers zou zijn geworden, merkt het CGVS op dat u dit element zelf op geen enkel moment heeft aangehaald. Bovendien kan niet zomaar worden aangenomen dat u dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Tot slot heeft u nog een brief van het OCMW neergelegd, waaruit moet blijken dat u zich na uw terugkeer uit Kabul tot deze instantie heeft gewend. Dat een sociaal assistent u toelating zou hebben gegeven om naar Kabul te reizen (CGVS, p.6), blijkt niet uit dit document en doet ook niet ter zake."

Waar verzoeker in het verzoekschrift opnieuw benadrukt dat hij een (verhoogd) risico loopt op vervolging omwille van zijn verwesterd profiel omdat hij een groot deel van zijn (volwassen) leven in België heeft doorgebracht en hij hiertoe verwijst naar het rapport "Refugee Support Network" van april 2016, het onderzoek "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies" van mei 2013, de "UNHCR. Eligibility Guidelines" van 19 april 2016, het rapport van de Austrian Red Cross, het rapport "Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC): 'Fifth Report

Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan” van November/December 2011 en het rapport “*UNHCR. Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin*” van oktober 2012, is, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie geciteerd in het verzoekschrift die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Daarnaast kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd. Ook wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van een vrees omwille van verwestering. De argumentatie dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ondervraagd is over zijn verwesterd profiel daar waar dit wel werd aangehaald door zijn advocaat bij brief van 3 juni 2019 en hem evenmin uitdrukkelijk gevraagd werd naar “*andere angsten*” kan hierop allerm minst een ander licht werpen. Te dezen dient te worden benadrukt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “*sturen*”. Verzoeker, noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot een vrees voor vervolging omwille van een verwesterd profiel. Bovendien werd verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij nog zaken wilde opmerken, waarop hij antwoordde “*Ik zou graag oom laten overkomen.*” (administratief dossier, stuk 5, p. 19). Dat hij niet de kans kreeg om andere angsten, zoals zijn verwesterd profiel, naar voor te brengen tijdens het persoonlijk onderhoud kan dan ook niet ernstig worden voorgehouden.

Voor het overige brengt verzoeker geen enkel concreet argument bij dat de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht vermogen te plaatsen, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.2.6.4. Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de stad Kabul, alwaar verzoeker blijkens de beoordeling in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op

https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf

(beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met

volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een

ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Met het louter bekritisieren van dit besluit, het citeren uit passages van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde informatie en het betoog dat de situatie van terugkeerders en IDP's bijzonder moeilijk is bij een terugkeer naar Kabul, toont verzoeker geenszins aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gesteund niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 november 2017, nog wijst op zijn persoonlijke omstandigheden, meer bepaald zijn verwesterd profiel, brengt de Raad in herinnering dat onder "persoonlijke omstandigheden" enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat de verzoeker om internationale bescherming, in

vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. *In casu* geeft verzoeker, door te wijzen op het feit dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden, aan dat hij - zo hier al enig geloof aan zouden kunnen worden gehecht, *quod non (supra)* - een groter risico zou lopen op schade ingevolge van doelgericht geweld. Dergelijke redenering strookt niet met de uitlegging die het Hof van Justitie aan artikel 15, C van de Kwalificatierichtlijn heeft gegeven en gaat tevens volledig voorbij aan het feit dat dit in wezen elementen betreffen die beoordeeld moeten worden in het licht van artikel 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul.

Verder wordt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, wel degelijk gemotiveerd waarom een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul *in casu* voor verzoeker redelijk is, waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

*In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.*

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Al in de beslissing van 22 november 2018 motiveerde het CGVS waarom, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, van u redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich in de stad Kabul vestigt. Daarbij uitte het CGVS het vermoeden dat u vrienden of familie heeft in Kabul, of dat u in Kabul minstens over de nodige ondersteuning en contacten kan beschikken. Bovendien blijkt uw terugkeer naar en verblijf in Kabul op zich al een belangrijke indicator dat u daar over een redelijk vestigingsalternatief kan beschikken, zo merkte het CGVS op. Tijdens het onderhoud van 16 september 2019 legt u bovendien ongeloofwaardige verklaringen af over uw familie. Zo beweert u niet te weten waar uw vader, vier zussen en broers (u zegt dat u zich niet herinnert hoeveel broers u heeft maar noemt er zeven die in Afghanistan zouden zijn achtergebleven) wonen (CGVS, p.8, 9). Sedert u het leger in Ghazni vervoegde zou u geen nieuws meer over hen hebben. Niemand zou u sindsdien hebben verteld waar ze zijn, zelf zou u ook geen poging hebben ondernomen om ze te traceren (CGVS, p.8, 11). U wijt uw onwetendheid telkenmale aan de problemen die u met uw neven zou hebben gekend. Echter zijn die zoals hierboven aangetoond niet geloofwaardig gebleken. Rest enkel de vaststelling dat u weigert te zeggen waar uw familie is, wat doet vermoeden dat ook zij mogelijks in Kabul wonen. Verder merkt het CGVS op dat u niet eerlijk bent geweest over uw motief voor terugkeer en uw activiteiten ter plaatse. Dat u daar uit vrees voor uw vijanden altijd binnen moest blijven, is alleszins niet geloofwaardig. Er kan dan ook worden verondersteld dat u de stad Kabul beter kent dan u wenst toe te geven en dat u andere redenen had om naar daar te gaan. Verder dient te worden gewezen op uw profiel. U bent een alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bleek voldoende zelfstandig om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. U bouwde hier een bestaan uit als winkelier en bleek financieel bij machte enkele keren naar Pakistan te reizen (en dit louter voor toeristische doeleinden (CGVS, p.5)), alsook om in 2018 naar Afghanistan te reizen en er een maand te verblijven. Hoewel u dus deels afhankelijk blijkt van het OCMW (zie de brief die u neerlegde), blijkt u ergens wel over voldoende financiële reserves te beschikken om jaarlijks te reizen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de nodige contacten en ondersteuning beschikt in de stad Kabul, maar ook over het juiste profiel en de vaardigheden om er een bestaan uit te bouwen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij slechts één maand in de stad Kabul verbleef en daarbij verborgen bleef in zijn hotelkamer en dat hij geen enkele familie heeft in Kabul, gaat hij voorbij aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het motief van zijn terugkeer naar Afghanistan, alsook dat hij geen zicht lijkt te bieden op zijn familie en er het vermoeden rijst dat zij mogelijk in Kabul wonen. Daarenboven dient erop gewezen dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Zoals blijkt uit het voorgaande kan van verzoeker *in casu* redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in Kabul hervestigt.

2.2.7. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld, alsook na een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER